

Der sondres mellem »genstande« (*stk. 1*) og »aktiver« (*stk. 2*). Beslaglæggelse af »genstande« sker i forbindelse med efterforskningen og kan omfatte effekter uden nogen værdi, f.eks. et brev. Udtrykket »genstande« omfatter også penge. Ved »aktiver« forstås derimod formueaktiver, idet der her er tale om beslaglæggelse til sikkerhed for visse pengekrav. Det kræves ikke, at »aktiver« kan påvises fysisk. Der kan f.eks. være tale om aktiver registreret i Værdipapircentralen. Særligt for så vidt angår beslaglæggelse af genstande eller værdier, der kan konfiskeres, bemærkes, at beslaglæggelse med henblik på udbytte- eller genstandskonfiskation skal ske efter *stk. 1*, mens beslaglæggelse med henblik på værdikonfiskation skal ske efter *stk. 2*. Sondringen har bl.a. betydning for den civilretlige virkning af beslaglæggelsen, jf. den foreslåede § 425 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, og *stk. 2, nr. 1*, at den pågældende skal være »mistænkt med rimelig grund« svarende til kravet i §§ 350, *stk. 1*, 351, *stk. 1*, og 402, *stk. 1*, om henholdsvis anholdelse og legemsbesigtigelse.

Beslaglæggelse med henblik på konfiskation skal ske efter *stk. 1*, når der bliver tale om konfiskation af udbytte, eller når der bliver tale om konfiskation af genstande med henblik på at forebygge yderligere lovovertrædelser. Værdikonfiskation er derimod omfattet af *stk. 2*. At en genstand kan tjene som bevis, indebærer ikke blot, at den kan tænkes at skulle indgå som en del af anklagemyndighedens bevisførelse i retten, men også at den (kun) skal anvendes til oplysning af sagen i forbindelse med politiets efterforskning.

Efter *stk. 2* kan en mistænks aktiver på de angivne betingelser beslaglægges, når det må anses for nødvendigt for at sikre det offentliges krav på konfiskation efter kriminalloven, bødekraft, krav på sagsomkostninger eller forurettedes krav på erstatning i sagen.

Efter *stk. 3* kan en mistænks hele formue eller en del af denne, herunder formue, som den mistænkte senere måtte erhverve, beslaglægges, såfremt tiltale er rejst for en grov lovovertrædelse, og tiltalte har unddraget sig videre forfølgning i sagen. En beslaglæggelse kan begrænses til en del af den tiltaltes formue, hvis dette måtte skønnes at være tilstrækkeligt til at fremtvinge tiltaltes tilstedekomst.

Det foreslås, at beslaglæggelse efter *stk. 3* alene skal kunne finde sted i sager, hvor der er rejst tiltale, og dette er sket for en grov lovovertrædelse. Dette må

i betragtning af foranstaltningens ganske indgribende karakter anses for at være i overensstemmelse med et almindeligt proportionalitetsprincip.

Bestemmelsen i *stk. 4* udelukker beslaglæggelse hos mistænkte af skriftlige meddelelser eller lignende, som hidrører fra præster, læger og forsvarere mfl. om det, som er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed, medmindre betingelserne for at pålægge vidnepligt er opfyldt. Endvidere udelukkes under visse omstændigheder beslaglæggelse af materiale, som hidrører fra journalister mfl. Hvis meddelelserne eller materialet giver anledning til, at der rejses sigtelse for en lovovertrædelse mod den vidneudelukkede eller vidnefritagede person selv, er beslaglæggelse dog ikke udelukket. Der henvises nærmere til bemærkninger til §§ 410, *stk. 3*, og 411, *stk. 3*.

Beslaglæggelse hos ikke mistænkte

Til § 419

Bestemmelsen fastsætter betingelserne for beslaglæggelse hos ikke mistænkte, dvs. alle personer, der ikke er omfattet af § 418, og svarer med redaktionelle ændringer til den danske retsplejelovs § 803. For så vidt angår udtrykket »person« henvises til bemærkningerne til § 420.

Efter *stk. 1, 1. pkt.*, kan genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, på nærmere angivne betingelser beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse. Den foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, er en konsekvens af den nye bestemmelse i kriminallovens § 170, 2. pkt., jf. herom bemærkningerne til denne bestemmelse. Efter § 166 kan retten pålægge en person, der er afhørt som vidne, tavshedspligt med hensyn til den pågældendes viden om sagen, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler for det. På samme måde vil der i forbindelse med beslaglæggelse eller edition over for en ikke mistænkt kunne være behov for at pålægge tavshedspligt. Det foreslås derfor, at § 166 skal finde tilsvarende anvendelse med hensyn til beslaglæggelse (og edition, jf. henvisningen i det foreslåede § 420, *stk. 2*).

Stk. 2 svarer med hensyn til begrænsningerne i adgangen til at foretage beslaglæggelse hos personer, der er vidneudelukkede efter § 143 eller vidnefritagede efter § 145 til de tilsvarende begrænsninger i adgangen til at foretage ransagning, jf. § 411, *stk. 3*. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.